

1.

Dve godine pre nego što je otišao od kuće, moj otac je rekao mojoj majci da sam veoma ružna. Tu rečenicu je izgovorio tiho, u stanu koji su moji roditelji, čim su se venčali, kupili u rejonu Alto, na vrhu Ulice San Đakomo dei Kapri. Sve – prostranstvo Napulja, plavičasta svetlost ledenog februara, te reči – ostalo je nepomično. Ja sam se pak izvukla, i nastavljam da se izvlačim čak i sad, kroz ove redove čiji je cilj da napišu moju priču, iako zapravo nisam ništa, ništa svoje, ništa što je imalo početak ili kraj: samo zamršeno klupko za koje niko, čak ni ona koja u ovom trenutku piše, ne zna da li sadrži pravu nit priče ili predstavlja samo zamršenu patnju, bez iskupljenja.

2.

Mnogo sam volela svog oca, on je uvek bio ljubazan čovek. Imao je lepe manire savršeno usklađene s vitkim telom na kome je odeća uvek delovala broj veće, što ga je u mojim očima činilo nedostižno elegantnim. Crte lica su mu se odlikovale prefinjenošću – duboke oči s dugim trepavicama, savršen nos, pune usne – čiji sklad ništa nije kvarilo. U svim prilikama mi se obraćao veselim tonom, kakvo god bilo njegovo ili moje raspoloženje, i nikad se nije zatvarao u svoju